ויעבירנו ארבע אמות ברשות הרבים. ממקומו עד המקוה: **ומי גורין.** ומי לממור רבנן כולי האי בהך תקנתא דטבילת כלים למגזר התירא אטו ליסורא וגזרה לגזרה: **ופסברא.** להא קושיא ליה: **מזבר וחיר נהו.** אלא יטמאו וכיון דזהיר נהו טיף להו טומאתן מלתא דלא שכיחא ולא גזרו גזרה ״ט **אטו שבת.** ולא הוי גזרה לגזרה די״ט ומצא לומר דאפילו בשבת לא גזרו: **מדלין בדלי טמא והוא טהור.** מים: **מדלי טמא והוה טהור.** מאליו. והא לא דמי למטבילו כלי ע״ג מימיו דמתני׳ לקמור דהתם כל עצמו לא נא אלא לטהר בין מים בין כלי הלכך מוכחא מילתא דטבילה ועשאה לטבילה לקורא משום דגלאה כמתקן כלי והכי מחזי אצל הכא אין הכל יודעים שהדלי טמא והכוחא לומר לשאוב מים הללו היה לריך: **נגזור דלמא אתי לאטבוליה בעיניה.** אלא אמיבת מים: **משוך אלא הוסרה לו.** טבילה זו אלא ע״י דליו בשמיעתו אלין כן דרך שאר טבילות: **וזכור הוא.** שהטבילה לקורה כ״ט: **כלי שנטמא מערב י״ט.** וכאב הטומאה כלקמן: **אין מטבילין אותו כ״ט.** הואיל והיה לו להטבילו מבעוד יום: **כ״ט מטבילין אותו כ״ט.** ויאמתם בו היום מולין אלין לריכין הערב שאר: **דלא שכיחא.** שהרי הכל מטהרין ברגל וכל שכן שזהירין מלהטמא: **כלי שנטמא באב הטומאה.** מערב י״ט כלעיל: **אין מטבילין אותו כ״ט.** לכיון דטמא מן התורה הוא ליה כמתקן: **בולד הטומאה.** אין כאן תקון דמלוורייתא טהור מעליא הוא אלין כלי טמא אלא באב הטומאה שהוא כלדניא (דף כה.) אוכל ומשקה מטמאין מאויר כלי חרס ואין כל הכלים מטמאין מאויר כלי חרס משום דהוה ליה ולד הטומאה שאב שבאוכו אין מיטמא מחמת השרץ אלא מחמת אויר כלי. יש מפרשים כלי שנטמא באב הטומאה אפילו נטמא בי״ט אין מטבילין אותו בי״ט וטעמא משום דבעי הערב שאב דטומאה לוורייתא לריכה הערב שאב לכך הואיל ואינו לאוי היום לתאמים לו יטבילנו וקאי לי הרי לאוי להטמאם בו אולין אלין הערב שאב אלא לתרומה וקדשים כדתנן טבל ועלה אוכל בשעה הערב שאב אלא לתרומה וקדשים (נגעים פרק יד מ״ג[ו]): **ולד הטומאה היכי משכחת לה.** מי הוא הלריך להטבילו אינו אלא כהן דהא ולד הטומאה לחולין וכלי שנטמא בו שני ומותר לחולין אלין שני עושה שלישי בחולין ול״ג להטבילו אלא לתרומה: **זריזין הן.** ואלא אתו למשרי לאכל הטומאה. אי נמי זריזין מלבא טומאה לכליהן והויא מלתא דלא שכיחא: **אלין לה בגדים.** טהורים להחליף ולנגוב אחר טבילתה והיום י״ט ואינה יכולה להטביל את אלו שעליה: **מערמא ועובלא.** כשהיא לבושה וסלקא לה בשדילה אף לכלים ואלא מוכחא מלתא שהיא מתקנת לטבילת עלמה נכנסה ואלא מותר לטבול כ״ה לגרלה במיקר כלקמן: **רב יוסף אמר.** טעמא דאתני׳ דטבילת כלים בשבת וי״ט לסירת משום אחיטת בגדים שאף הן בכלל כלים: **שמא ישבח.** אי שרית ליה לאטבולינהו בי״ט משהי להו עד י״ט שהוא פנוי ואתי בהו בתוך כך לידי תקלה להשתמש בהן תרומה: **רבה אמר.** טעמא דאתני׳ משום שנראה כאוכל תרומה בלא טהרה: **אדם נמי יפין.** שדרך לרחוץ בהן בשרב ומיהו קשה היאך הוא מותר להטביל כלי שנטמא בו שני ומותר לחולין אלין להשתמש בחולין ומ״ל להטבילו אלא לתרומה: **זריזין הן.** ואלא אתו למשרי לאכל הטומאה. אי נמי זריזין מלבא טומאה לכליהן והויא מלתא דלא שכיחא: **מערמא ועובלא.** כשהיא לבושה וסלקא לה בשדילה אף לכלים ואלא מוכחא מלתא שהיא מתקנת לטבילת עלמה נכנסה ואלא מותר לטבול כ״ה לגרלה במיקר כלקמן: **רב יוסף אמר.** טעמא דאתני׳ דטבילת כלים בשבת וי״ט לסירת משום אחיטת בגדים שאף הן בכלל כלים: **שמא ישבח.** אי שרית ליה לאטבולינהו בי״ט משהי להו עד י״ט שהוא פנוי ואתי בהו בתוך כך לידי תקלה להשתמש בהן תרומה: **רבה אמר.** טעמא דאתני׳ משום שנראה כאוכל תרומה בלא טהרה: **אדם נמי יפין.** שדרך לרחוץ בהן בשרב

שמא יטלנו בידו ויעבירנו ארבע אמות ברשות הרבים א״ל אביי יש לו בור בחצירו מאי איכא למימר א״ל גזירה בור בחצרו אטו בור ברשות הרבים התינח שבת ביו״ט מאי איכא למימר גזרו יו״ט אטו שבת ומי גזרינן והא תנן ושוין שמשקין את המים בכלי אבן לטהרן אבל לא מטבילין ואי איתא נגזור השקה אטו הטבלה ותסברא אי אית ליה מים יפים הני למה לי למעבד להו השקה אלא דלית ליה וכיון דלית ליה מזהר זהיר בהו איתיביה [א]מדלין בדלי טמא והוא טהור ואי איתא נגזור דלמא אתי לאטבוליה בעיניה שאני התם מתוך שלא הותרה לו אלא ע״י דליו זכור הוא איתיביה [ב]כלי שנטמא מעיו״ט אין מטבילין אותו ביו״ט ביו״ט מטבילין אותו ביום טוב ואם איתא נגזור דיום טוב אטו דערב יום טוב טומאה ביום טוב מלתא דלא שכיחא היא [ג]ומלתא דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן איתיביה [ג]כלי שנטמא באב הטומאה אין מטבילין אותו ביום טוב [ד]בולד הטומאה מטבילין אותו ביום טוב ואם איתא נגזור הא אטו הא ולד הטומאה היכי משכחת לה גבי כהנים [ג]כהנים זריזין הם ת״ש דאמר רב חייא בר אשי אמר רב [ד]נדה שאין לה בגדים מערמת וטובלת בבגדיה ואם איתא נגזור דלמא אתי לאטבולי בעייניהו שאני התם מתוך שלא הותרה לה אלא על ידי מלבוש זכורה היא רב יוסף אמר גזרה משום סחיטה אמר ליה אביי תינח כלים דבני סחיטה נינהו כלים דלאו בני סחיטה נינהו מאי איכא למימר א״ל גזרה הני אטו הני איתיביה כל הני תיובתא ושני ליה כדשנינן רב ביבי אמר [ה]גזרה שמא ישהא תניא כוותיה דרב ביבי כלי שנטמא מערב יום טוב אין מטבילין אותו ביום טוב גזרה שמא ישהא רבא אמר מפני שנראה כמתקן כלי אי הכי אדם נמי [ו]אדם [ז]נראה כמיקר הא תינח מים יפים מים רעים מאי איכא למימר אמר רב נחמן בר יצחק פעמים שאדם בא בשרב

שמא יעבירנו ארבע אמות ברשות הרבים. תימה אמאי לא קאמר שמא יוליכנו מרשות היחיד לרשות הרבים ול״ל שיש היכלת בפחות ובגפופי החלר [א] :

גזרה ״ט **אטו שבת.** ולא הוי גזרה לגזרה די״ט ושבת אחת היא: **נגזור** השקה **אטו הטבלה.** וקשה לפירוש נגזור משום שמא יעבירנו מרבע אמות ברשות הרבים להשיקן וי״ל דגבי הטבלת כלי לריך למגזר שמא יעבירנו לפי שלהוט [ב] להטבילו [ג] אבל בהשקת מים [ד] אין להוט כל כך להשיקן לאפשר במים אחרים וכן בממוך בולד הטומאה לא פריך נגזור שמא יעבירנו לפי שאינו להוט כל כך להטבילו כיון לליכא אלא טומאה לרבנן:

מדלין בדלי טמא והוא טהור. מאליו תימה דבמתניתין אמר אין מטבילין כלי על גבי מימיו לטהרו וי״ל דהתם מיירי שהוא אלא אלא מים ויש בו הוכחה דלמטולי קבעי ואמור להטביל כלי לממזי כמתקן אבל הכא אין הכל יודעין שהדלי טמא ול״ב הרואה יהא סבור לשאוב

כלי שנטמא באב הטומאה אין מטבילין אותו בולד הטומאה

מטבילין אותו וכו׳. פירש רש״י למיירי שנטמא מערב י״ט דאי בי״ט אפילו באב הטומאה מטבילין אותו והא דאמרינן לעיל מערב י״ט אין מטבילין אותו בי״ט מיירי שנטמא באב הטומאה וטעמא דאב הטומאה אין מטבילין אותו משום דטומאה לוורייתא היא בטומאה שנטמא במשקין אינו אלא בולד הטומאה ואי אפשר לטבול בלא הזאה ג׳ ז׳ ולא אתי לאטבולי כלי שנטמא מעיו״ט, מאי טעמא ביו״ט מזהר זהירי אינשי בכלים שלהן, וטומאת הכלים ביו״ט מלתא דלא שכיחא היא דהא זהירי בה, וכל מלתא דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן. ומותבינן עליה כלי שנטמא באב הטומאה כר. ושנינן וולד הטומאה לא משכחת לה דצריך טבילה לטהוריה שלא יטמא אלא גבי כהנים דאכלי תרומה, ושני עושה שלישי, והן זריזין ולא אתי לאטבולי כלים שנטמאו באב הטומאה, אבל וולד הטומאה אינו מטמא, דאין שני עושה שלישי בחולין. וכן נדה שאין לה בגדים ללבוש, מערמת ביו״ט וטובלת בבגדיה, ונמצאו בגדיה מיטהרין עמה. משנינן בה מתוך שלא היתרתה לה להטביל כליה אלא ע״י מלבוש זכורה היא, ולא אתיא לאטבולי בגדיה בפני עצמן. **ורב יוסף** אמר, מתני׳ גזירה משום סחיטה כר׳, ופשוטה היא. **רב ביבי אמר גזירה שמא ישהא.** פירוש כל כלים שנטמאו לו יאמר הנה ביו״ט שאין אני עושה מלאכה נטבילם, עכשיו טרוד אני במלאכתי, ונמצא משהא אותם ביו״ט. תניא כוותיה דרב ביבי כר׳. **רבא אמר מפני שנראה כמתקן כלי.** פירוש אתמול לא היה יכול להשתמש בו, עכשיו ביו״ט משתמש בו, נמצא כאילו היום תיקנו. ואקשינן אי הכי אדם נמי נראה כמתקן עצמו, שאתמול היה טמא ועכשו נטהר וניתקן. ושנינן אדם נראה כמיקר, פירוש כיורד במים להצטנן בהן ולא להיותן כר׳.

א) [עיכוין סג: וס״ן], ב) [מוסף פ״ב], ג) [שבת כ. וס״ן], ד) [שם נג.:], ה) [שבת קלח.:], ו) [מוכל כמכוסה הניח כפרעו מוכל], ז) [עי׳ בר״ח בהג״ה], ח) [וע״ע תוס׳ ר״ה כט.: ד״ה שמא וכמוכה מג. ד״ה ויעבירנו וכמגילה ד: ד״ה ויעבירנה], ט) [וע׳ תוס׳ מגיגה ד׳ כח.], י) [וע׳ תוס׳ שבת קיג. ד״ה ספי ומו׳ זכמים לד. ד״ה מקמחה],

גליון הש"ס

גמ׳ **נראה** במיקר. עיין יכמות דף מ״ו ע״ב תוס׳ ד״ה מקוני גבלא:

מוסף רש"י

ויעבירנו ארבע אמות ברשות הרבים. הוא הדין למעי למימר ויוליך מרה״י לרה״ר, אלא שכיוב מקומות ועניים מעריון יש לחוש להעברה ד״ת ואין לחוש להוללה, כגון אם היה מונח בכרמלית או בקרפף או בגינה לתין כאן אימור הוללה לתוריינא ויש כאן אימור העברה ברה״ר, או הגבוהו על גמת ניטלו ולא להוליכו ומעלך להוליכו פטור משום הוללה, אם לא עמד לפוש ויעמים כדאמרינן במסכת שבת (סוכה מג.). **כהנים זריזין הם.** שכולם היו בני תוריס ומכירים ומזכירים (שבת כ.) בקיאים הם בכל דבמיב בהן (דבריס לג) יוכו משפטיך ליעקב (שם קיד:) תו: לכיון דבכתם לעבודה ביתוש שלמדוהו תלמות קודש (ערובין קג.). **אדם נראה** במיקר. ואין נלחה כמתקן עלמו (שבת נ:).

מוסף תוספות

א. [ו]כיון דאיכא מחיצות לא שכיח דמשתלי. רשב״ם. ב. לעשותו, כגון במצות שופר ולולב וכן כלי להטבילו לצורך שמחת יו״ט. תכ״ם. ג. שנטמאו באב הטומאה דמעתה שמצוה עליו לטהרן הרי הוא בהול לקיים מצוה ואינו זכור. רשב״ם. ד. שנטמאו אין בטהרתן מצוה לאחר שיטמאו. הרא״ש. וע״ע בשיטה ד״ה ופס אימא. ה. בכלי דכהן דרוב אכילתו בתרומה. רשב״ם. ו. וכדאמרינן בזבחים פרק דם חטאת (צ״ד ב׳). רשב״ם. ז. [ד]אין שרייה זו דרך נקיון ולבון וגם אינו מתכוין לנקות ולהסיר טנוף על ידי המים ופעמים שמלכלך בכך. רשב״ם. ויותר מתלכלכים בגדים כשנכנסה בנהר לבושה ממה שמתכבסין. תוס׳ זכחים לד. ד״ה מקמחה.

רבינו חננאל

אמר רבה אפילו מי שיש לו בור בחצרו, גזרינן שלא יטבילן לכליו בחצרו, גזרה שמא יטלם בחצר ונמצא משהא אותם ביו״ט. תניא כוותיה דרב ביבי כר׳. **רבא אמר מפני שנראה כמתקן כלי.** פירוש אתמול לא היה יכול להשתמש בו, עכשיו ביו״ט משתמש בו, נמצא כאילו היום תיקנו. ואקשינן אי הכי אדם נמי נראה כמתקן עצמו, שאתמול היה טמא ועכשו נטהר וניתקן. ושנינן אדם נראה כמיקר, פירוש כיורד במים להצטנן בהן ולא להיותן כר׳.

(המשך) **רבינו חננאל**

מטבילין, שיצופו המים ויעלו למעלה מן הכלי, כדי שיהא הכלי ומימיו משוקעין במים, אלא הכלי כולו צריך להיות משוקע במים, ויהיו המים הטמאים שבתוך הכלי משיקין עם מי המקוה. ואי גזרינן נגזור השקה אטו הטבלה, ונאמר הרואה שמשיקן יטביל. ודחינן טומאת המים היפין בזמן שאין לו זולתם מיזהר זהיר בהן, וטומאתם מלתא דלא שכיחא היא, ומלתא דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן. ולמה בכלי אבן, משום דלא מקבלי טומאה, כדקיי״ל כלי גללים כלי אבנים כלי אדמה לא מקבלי טומאה, ופירשנוה בתחילת יומא. ומותבינן עליה מדלין **בדלי טמא.** [כמו] וגם דלה [דלה] לנו. כלומר ממלאין בו מים מן הבור והוא טהור מאליו, כלומר אמאי לא גזרינן דלמא אתי לאטבולינהו. ודחינן מתוך שלא הותרה לו אלא ע״י מילוי, זכור הוא שאסור להטבילו ולא אתי לאטבוליה. וכן כלי שנטמא ביו״ט מטבילין אותו ביו״ט, ולא גזרינן דלמא אתי לאטבולי כלי שנטמא מעיו״ט, מאי טעמא ביו״ט מזהר זהירי אינשי בכלים שלהן, וטומאת הכלים ביו״ט מלתא דלא שכיחא היא דהא זהירי בה, וכל מלתא דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן. ומותבינן עליה כלי שנטמא באב הטומאה כר. ושנינן וולד הטומאה לא משכחת לה דצריך טבילה לטהוריה שלא יטמא אלא גבי כהנים דאכלי תרומה, ושני עושה שלישי, והן זריזין ולא אתי לאטבולי כלים שנטמאו באב הטומאה, אבל וולד הטומאה אינו מטמא, דאין שני עושה שלישי בחולין. וכן נדה שאין לה בגדים ללבוש, מערמת ביו״ט וטובלת בבגדיה, ונמצאו בגדיה מיטהרין עמה. משנינן בה מתוך שלא היתרתה לה להטביל כליה אלא ע״י מלבוש זכורה היא, ולא אתיא לאטבולי בגדיה בפני עצמן. **ורב יוסף** אמר, מתני׳ גזירה משום סחיטה כר׳, ופשוטה היא. **רב ביבי אמר גזירה שמא ישהא.** פירוש כל כלים שנטמאו לו יאמר הנה ביו״ט שאין אני עושה מלאכה נטבילם, עכשיו טרוד אני במלאכתי,

---

ז) תרומה שרינן ליה לטבולי ביו״ט דהא כו׳ כל״ל.

לו א מיי׳ פ״ד מהל׳ י״ט הל׳ יח [שו״ע ס״מ סי׳ שכג סעי׳ ז כהג״ה]:
לז ב מיי׳ שם הל׳ יז:
לח ג ד מיי׳ שם הל׳ יח [וע״ש מהל׳ מקוואות הל׳ ז טוש״ע י״ד סי׳ קנח סעי׳ מן]:
לט ה מיי׳ פ״ד מהל׳ יו״ט הל׳ יז: